పిలవని పేరంటం

నడిచి నడిచి అలసిపోయింది నీలవేణి. నడక తేలిపోతున్నది. దాహముతో నాలుక పిడచకట్టుకుపోతుంది. నీరసం కొద్దీ కళ్లు తిరుగుతున్నాయి. ఇంకొక మైలు నడిస్తే ఇల్లు వస్తుంది. పళ్లు బిగబట్టి అడుగులు వేస్తున్నది.

ఇదంతా శారీరకమైన బాధ-గాని ఆమె మనసు ఇప్పుడు సంతోషంగా ఉంది. ఇంతకు ముందు ఎప్పుడూ కలగని సంతోషం.

తనకొక కంపెనీలో చిన్న ఉద్యోగం దొరికింది. మొదట రెండు వందలు ఇస్తామన్నారు. క్రమేణా పెంచుతామన్నారు. గాలిలో ధూళితోపాటు ఎగురుతున్న కాగితమ్ముక్కలాంటి బ్రతుకు బ్రతకాలేమోనని పది రోజులనుండీ దిగులుపడిపోతున్నది.

దిగులు కాక మరేముంది? కన్యగా తండ్రి దగ్గర సవతి తల్లి కంటికి మెరమెరగా బ్రతికింది. భార్యగా మూర్తి దగ్గర కాలి క్రింద చెప్పుగా బ్రతికింది. ఐదు సంవత్సరాలనుంచీ ఒళ్లు తనది కాదనుకుంది. కండెలు కట్టిన దేహాన్ని చేత్తో రాసుకుంటూ గోడకు తలానించి పిచ్చి చూపులు చూస్తూ కూర్చునేది. తనది పెద్ద తలకట్టు - చేతికి అరపకుండా ఉండేది. అటువంటి జుట్టు నాలుగు పీచులయింది. జుట్టు పట్టుకుని లాగితే అతడి చేతికి గుప్పెడు వెంట్రుకలు వచ్చేవి.

తన తల్లి నగలూ చీరెలు ఇచ్చి ఐదు వేల రూపాయల కట్నమిప్పించి తమ్ముడితో ఈ పెళ్లి చేసి సవతి తల్లి వదలించుకుంది. చిన్న ఉద్యోగంలో ఉన్న తన తమ్ముడిని ఇలా ఒక ఇంటివాడిని చేసింది.

కాని-తరువాత నిత్యం జరిగే దినచర్య సంగతి ఎవరూ పట్టించుకోలేదు. తన తండ్రికే సంగతీ తెలియదు-కూతురికి పెళ్లయిందన్న తృప్తి తప్ప.

యాంత్రికమైన జీవితం-రసవిహీనమయిన దాంపత్యం-పశువులకు మాటలు రావు; తమకు వచ్చు- ఇదొక్కటే భేదం.

ఈ ఐదేళ్ల జీవితంలో అతడు నవ్వి ఎరుగడు. తనను నవ్వించి ఎరుగడు.

నవ్వటమే మర్చిపోయింది తను.

తన జీతం చిల్లర ఖర్చుగా వాడుకునేవాడు. భోజనంలోకి ఏదీ తక్కువ కాకూడదు. డబ్బులేకపోయినా అన్నీ ఆమె అమర్చాలి. అమర్చకపోతే అతడి చేతి ధాటీకి ఆగాలి.

ఇదేనా జీవితం ?

అందరూ ఇట్లాగే ఉంటారా ?

ఏం చెయ్యాలో తెలియదు. దారీ తెన్నూ తెలియని అయోమయ స్థితి.

అదొక హఠాత్‌సంఘటన. సవతితల్లి. చెప్పిందో లేక తన తండ్రి నెల నెలకు డబ్బు పంపుతున్నాడో తెలియదు. ఇంటికి సామాను తీసుకురావటం మొదలు పెట్టాడు మూర్తి.

ఇంట్లో మాటా పలుకూలేని పడక-భోజనం.

రోజులు గడుపుతున్నది. గుడ్డిలో మెల్ల అనుకునే జీవితము.

కాని-తరువాత అలాగూ జీవితం గడవలేదు. పది రోజులనాడు భోజనం చేస్తూ అన్నాడు "మనం విడిపోదాం. ఇంక నీ దారి నీది-నా దారి నాది. నీ ఇష్టం వచ్చిన చోటికి నీవు వెళ్లు నా అభ్యంతరం ఉండదు."

'విడిపోవటమా ?'

'ఎందుకని ?' ప్రశ్నించాలని కంఠం తాపత్రయపడ్డది. కాని పెదవులు సహకరించలేదు.

అతడి వంక దీర్ఘంగా చూసింది. ఇంకా ఏమయినా చెబుతాడేమోనని.

చెప్పలేదు. భోజనం కాగానే ఒక కాగితం మీద "ఇష్టపూర్వకంగా ఇద్దరం విడిపోతున్నాము" అని వ్రాసి అతడు సంతకంచేసి తననూ చెయ్యమన్నాడు.

చేసినంతమాత్రాన పెద్ద తేడా ఏముంటుంది ? వెంటనే సంతకం చేసింది.

అంతే- ఆ కాగితము సూట్ కేసులో పెట్టుకొని వెళ్ళిపోయాడు.

తనకు తండ్రి యిచ్చిన నగలన్నీ హరించిపోయాయి. పెట్టె ఖాళీగా ఉంది. ఖాళీ పొట్టతో తను మిగిలింది.

"ఇప్పుడేం చెయ్యాలి?" ఈ ప్రశ్నను పదే పదే వేసుకుంది.

ఆమె ఉంటున్న ఇల్లు నాలుగవ తరగతి ఉద్యోగుల కొరకు ప్రభుత్వము నిర్మించిన బ్లాకుల్లో ఒకటి. ఒకే ఒక గది-ముందూ వెనుక అన్ని గదుల ముందరగా కట్టిన పెద్ద వరండా. వాటిలో ఉన్న వాళ్ళంతా ప్రభుత్వోద్యోగులు తమ పేరు మీద తీసుకుని ఇతరులకు అద్దెలకిచ్చారు యజమానులు. దాని అద్దె కూడా తను చెల్లించుకోవాలి ఇప్పుడు.

ఆ బ్లాకుల్లో ఉన్న వాళ్ళతో ఆమె కంతగా పరిచయం లేదు. వస్తూ పోతూ ఎప్పుడయినా పలకరింపులేగాని వాళ్ళ పేర్లయినా సరిగా తెలియవు. గది ముందర నిలబడ్డది ఎవరయినా వస్తారేమోనని.

ముత్తమ్మ శివమ్మ ఇద్దరూ తలలు దువ్వుకుని బొట్లు పెట్టుకుని టిఫిన్ కారియర్లతో బయలుదేరారు. వాళ్ళది ఆ లైనులో చివరి బ్లాకు. వాళ్ళ మాటల్లో ఒకరి పేరు ముత్తమ్మ అని గ్రహించి "మీకు వేళయిందా?" అంటూ నవ్వుతూ పలకరించింది నీలవేణి.

"ఈ పొద్దు కొంచెం తొందరగా వెళ్ళాలి. యూనియను మీటింగు" అన్నది ముత్తమ్మ అడుగులు వేస్తూ.

"మీ ఫాక్టరీలో నాకేదయినా పని ఇప్పించగలవా ముత్తమ్మా?"

చెంపలమీద ఎండిన కన్నీటి చారికలు-చెదరిన బొట్టు- రేగిన తలవెంట్రుకలు- ధైర్యంతో అర్థించే కళ్లూ-నీలవేణిని చూసి "ఏమ్మా. ఒంట్లో బాగుందా? అలా ఉన్నావు?" అడిగింది ముత్తమ్మ.

శుష్కహాసమొకటి ఆమె పెదవులమీద నిలిచింది.

"ఏమయినా చదువుకున్నావా?" తను పెద్దది కనుక ఏకవచనంలో అడిగింది ముత్తమ్మ.

"మెట్రిక్ ప్యాసయినాను"

"ఇవాళ అడిగి చెబుతాను. పొద్దెక్కింది. కాఫీ తాగు. స్నానంచేసి తల దువ్వుకో."

ఆమె మాటల్లోని ఆప్యాయతకు కళ్లు చెమర్చాయి నీలవేణికి. అలాగే అన్నట్టు తల ఊపింది.

నీలవేణి పరిస్థితి ముత్తమ్మకు అర్థమయిందో-లేదో. కాని ఉద్యోగం ఇప్పించింది. ఉద్యోగంలో చేరిననాడు ముత్తమ్మ చేతులు రెండూ పట్టుకుని తలకానించుకుంటూ కృతజ్ఞతలు తెలిపింది.

రాత్రిళ్ళు పడుకోబోయేటప్పుడు నీలవేణికి తన గత జీవితం జ్ఞాపకం వచ్చేది. మూర్తి కొట్టటానికి చెయ్యెత్తుతున్నట్టు కనబడేవాడు. సవతితల్లి రంగమ్మ పెట్టిన బాధలు స్మృతి పథాన మెదిలేవి. అప్పుడు కళ్లు తెరిచి చుట్టూ చూసేది.

స్మృతులు- తనను నిలువునా చీల్చిన స్మృతు లవి.

మొదటినెల జీతం అందుకున్ననాడు ముత్తమ్మకొక కొత్తచీరె రెవికల బట్ట కొన్నది. చేతిలోపెట్టి దణ్ణం పెట్టింది

ముత్తమ్మకు గుండె పొంగింది. తను మాట సహాయమే చేసింది. కాని అదే నీలమణికి గొప్ప సహాయంగా పరిణమించింది. నీలవేణికి ముత్తమ్మే ఆనాటి నుంచీ పెద్ద దిక్కయింది. నెల కొకసారి తనతోపాటు సరుకులు కొనిపిస్తుంది. ఆ యిళ్లు ప్రభుత్వంవారు అమ్ముతామన్నప్పుడు వాయిదాల వంతున డబ్బు చెల్లించే టట్టుగా మాట్లాడింది. తనూ తన చెల్లెలూ ఏమేమి ఏర్పాట్లూ వసతులూ కల్పించుకున్నారో వాటిని నీలవేణికి కూడా కల్పిస్తున్నది.

నీలవేణి ఇప్పుడు మూర్తి పోషణలో ఉన్నట్టు లేదు. నూకలన్నము తిన్నప్పటికీ శుష్కించిన చెంపలలో రక్తమాంసాలు కనబడుతున్నాయి. నిస్పృహ తగ్గి కొద్దిగా ఉత్సాహం పుట్టుకొస్తోంది. పడుకోటానికి జంపఖానా-కప్పుకోటానికొక దుప్పటి-తలకిందకొక దిండూ కొనుక్కున్నది. ఫాక్టరీకి వెళ్ళటానికి సుమారైన రెండు చీరెలు కొనుక్కుని జాకెట్లు కుట్టించుకుంది.

ఆమె కిప్పుడు ఒంటినిండా బట్ట-కడుపునిండా ఆహారం- తలదాచుకోటాని కింత నీడ- కంటినిండా నిద్ర-మనిషికి ముఖ్యంగా కావలసినవి అమరాయి- తన స్వశక్తితో అమర్చుకున్నది.

ఆ ముగ్గురు స్త్రీలకూ వయసులో తరతమ భేదాలున్నట్లే ఉద్యోగాలలో రాబడిలో కూడా ఉన్నాయి. అయినా వికసించిన ముఖాలతో ఫాక్టరీకి కలిసి వెళ్ళి మాట్లాడుకుంటూ తిరిగి వస్తారు.

ప్రాథమికావసరాలు తీరినా నీలవేణి ముఖాన్ని పది నిమిషాలపాటు ఎవర యినా చూడగలిగితే దిగులులాంటి భావమేదో గోచరించక మానదు.

రాత్రిళ్ళు తీరికగా ఆలోచనలు గుంపులు గుంపులుగా వచ్చి మీద పడతాయి.

తను మామూలు కాగితమ్మీద సంతకం పెట్టగానే విడాకులయిపోతాయా? దానికీ కొన్ని నిబంధనలు ఉన్నాయి కదా అనిపిస్తుంది.

ఆ విడాకులు చెల్లవని కోర్టుకుపోవచ్చు కాని దానివల్ల కలిగే ప్రయోజనం ఏమిటి? తనను మనిషిగా చూడని మూర్తిని ఏ ఆశతో ఇంకా పట్టుకుని వ్రేలాడు తుంది?

పిల్లలను చూసినా, నవ్వుతూ త్రుళ్ళుతూ తిరిగే దంపతులను చూసినా ఆమె మనసు క్రుంగిపోతుంది. తను జీవితంలో పోగొట్టుకున్నదేమిటో గుండెను మీటు తుంది.

కాని - తన మనసు ఆ విషయంలో జడప్రకృతి దాల్చటానికి ప్రయత్ని స్తుంది. ఆ గుండె బరువు ముఖమ్మీద విషాదరేఖలుగా మార్తాయి.

రోజులు దొర్లిపోతున్నాయి శిశిర వసంతాలు తిరిగి తిరిగి వస్తున్నాయి- పోతున్నాయి.

ఇల్లు నీలవేణి స్వంతమయింది. ముత్తమ్మ బలవంతమ్మీద ఒక మంచం ఒక కుర్చీ బల్ల కొన్నది. మెడలో నూలుతాడు తీసేసి సన్నటి బంగారు గొలుసు చేయించుకున్నది. అదేదో సినిమాలో లాగ పుస్తెలు తీయబుద్ధి కాలేదు. ప్యాక్టరీలో కొందరు ప్రోత్సహించారు. ప్రయివేటుగా ఏదయినా పరీక్షకు చదవమని.

అదీ మంచి సలహాయే అనుకుంది మనసులో.

పగలంతా ప్యాక్టరీలో గడిచినా రాత్రిళ్లు గడవటం కష్టంగా ఉన్న తనకు ఆలాగయినా పొద్దు పోతుందనిపించింది. వెంటనే పుస్తకాలుకొనుక్కుని చదవటం మొదలు పెట్టి తిరిగి విద్యార్థిని అయింది.

తీరా పరీక్షల ముందు ముత్తమ్మకు జబ్బు చేసింది. హాస్పిటల్లో చేరింది.

తల్లిలాంటి ముత్తమ్మకు తను సహాయంచేసి తీరాలనిపించింది. పదిహేను రోజులు ఆమె దగ్గరుండి రాత్రింబగళ్ళు కనిపెట్టుకుని సేవ చేసింది. ఆమె యింటికి వచ్చిన మరునాడే పరీక్షలు.

'ఈ పరీక్ష ముత్తమ్మ కంటె ఎక్కువా ? పోతే పోయింది పరీక్ష' అనిపించింది. అందరూ "ఏదో ఒకటి వ్రాసెయ్యి ఇప్పుడు పరీక్షపోతే పోసీ-మళ్లీ వ్రాయవచ్చు" అన్నారు.

అందరూ తన శ్రేయోభిలాషులే. తన మంచినికోరి ఏవో సలహాలు ఇస్తూనే ఉంటారు. ఈ దారిన కూడా నడిచి చూద్దామనుకుంది నీలవేణి.

అలా అందరి మాటా విని పరీక్షలు వ్రాయటం మొదలుపెట్టింది. ఒక్కొక్క సంవత్సరం గడుస్తుంటే తనకు మనసులో భారం తగ్గటం మొదలు పెట్టింది.

అందరూ "ఓ! నీలవేణీ. బి ఏ. ప్యాసయ్యావు" అన్నారు.

ఫాక్టరీలో అందరి అభినందనలూ అందుకని ఇంటికి వస్తుంటే మనసు పొంగి పొరలి పోవటం మొదలు పెట్టింది. దారిలోనే మిఠాయి కొన్నది. రాగానే ముత్తమ్మ పాదాల దగ్గర పెట్టింది.

ముత్తమ్మకు ఒళ్లు పులకరించింది. "ఈ పిల్ల పిచ్చిగాని-పరీక్ష పాసవటానికి నేనేం సహాయం చేశాను ? సహజంగా తెలివిగలది కావటంచేత చదివింది. అన్నిటికీ నీకు నేనున్నానని వీపు మీద చెయ్యివెయ్యటంవల్ల ధైర్యంగా చదివింది. పరీక్షలో నెగ్గింది. జరిగింది ఇంతే" అనుకుంటుంది.

కాని-నీలవేణి ఫస్టు క్లాసు తెచ్చుకుంది. అప్పుడనుకుంది-తనవంటి దాన్ని దీవించే దేవతలు కూడా ఉన్నారని.

ఓపిక లేకపోయినా ముత్తమ్మ వచ్చి నీలవేణి గదిలో మిఠాయి తిని మంచి నీళ్లు తాగింది

ఆమె మనసు అంత సంతోషాన్ని పట్టలేకపోయింది.

ఆ రాత్రి నిద్రపట్టలేదు పీలవేణికి. అంతకు నాలుగు నెలల క్రిందట ఆమె జీతము ఇనుమడించింది. ఇవి రెండూ కలిసి ఊపిరాడకుండా ఆమెను ఊపేస్తున్నాయి.

కలత నిద్రలో రాత్రి ఒంటిగంటవేళ త్రుళ్లిపడి లేచింది.

ఎవరో తలుపులు తెగ బాదేస్తున్నారు. ఇటువంటిది అదివరకు ఎప్పుడూ జరగలేదు.

ఎవరయి ఉంటాడు? ముత్తమ్మయితే "అమ్మలూ!" అని పిలుస్తుంది.

ఏ తాగుబోతో అయితే?

మళ్లీ దబ దబ బాదిన చప్పుడు.

లేచి బట్టలు సవరించుకుని తటపటాయిస్తూ తలుపు తెరిచింది.

ఒక ఆకారం-ఎవరయినదీ ఆమె బాగా చూడకముందే దూసుకుంటూ లోపలికి వచ్చింది.

ఆమె వెనక్కు తిరిగి చూసి దిగ్భ్రాంతురాలయిపోయింది.

పదిహేనేళ్ల మాట. అయినా గుర్తు పట్టింది.

మూర్తి.

అతడి ముఖం కొంచెము దప్పినట్టుంది. అశాంతి ముఖమ్మీద కొట్టవచ్చినట్టుగా కనబడుతోంది.

ఆమె మాట్లాడటం మరిచిపోయి చూస్తోంది అతడినే.

వాన జల్లులో తడిసి వచ్చినట్టున్నాడు. జేబులో నుంచి రుమాలు తీసుకుని తల తుడుచుకుంటూ ఆమెను ఓరగా చూశాడు.

కొంతసేపటికి ఆమె తేరుకుని "ఆకలిగా ఉన్నట్టున్నారు. రెండు చపాతీలు తింటారా?" అడిగింది తన గొంతు కొత్తగా తనకే ధ్వనించింది.

"దాంట్లోకేముంది?" చటుక్కున అని నాలుక కరచుకున్నాడు.

"మీ కిష్టమేగా వేరుసెనగ పలుకుల పచ్చడి?" ఆమె అడిగిన తీరు అతడిని పులకరింప చేసింది.

అతడి ముఖం ప్రఫుల్లమయింది. ఆ పక్కగా ఉన్న చిన్న చాప ఒకటి పరచుకొని కూర్చున్నాడు. ఆమె చపాతీలమీద పచ్చడివేసి ప్లేటు అతడి ముందుంచింది.

అతడు తలవంచుకుని తింటూ మధ్యమధ్య ఆమె వైపు చూస్తున్నాడు.

అతడు తలదించుకున్నప్పుడు ఆమె అతడిని పరిశీలనగా చూస్తున్నది. కొంచెము చిక్కినట్టు కనబడ్డాడు. అతడి అలవాట్లను కనిపెట్టి ఆదరంగా ఎవర యినా చూశారో లేదో? ఆమె మనసు గిలగిల కొట్టుకుంది.

అతడు ఆ రెండు చపాతీలూ తిని సంతృప్తిగా లేచాడు ఆమె మంచినీళ్ళు ఇవ్వకముందే కూజాలోనుంచి రెండు గ్లాసులు పోసుకుని తాగాడు కిటికీ దగ్గరగా నిలబడి జేబులోనుంచి సిగరెట్ తీసి వెలిగించాడు.

కొంత ప్రశాంతత లభించిన తరువాత "నీలూ నీవింకా ఇట్లాగే ఉన్నావా?" అడిగాడు ఆమెకేసి తలతిప్పి.

ఏం చెయ్యాలో తోచక అలాగే నిలబడిపోయిన నీలవేణి పెదవులను తడుపుకుంటూ.

''ఇట్లాగే అంటే?'' అన్నది.

''అదే-అదే-నేను వెళ్ళినప్పటిలా........''

నీలవేణి కేం మాట్లాడాలో తెలియటంలేదు. ఇంతకు ముందు అతడెప్పుడూ ఆమె ముఖంలోకి చూసి మాట్లాడేవాడు. ఇప్పుడు సూటిగా కళ్ళలోకి చూస్తు న్నాడు

ఆమె మంత్రముగ్ధలా నిలబడిపోయింది.

"నీలూ! నాకిష్టమైన వాటిని ఇంకా జ్ఞాపకం ఉంచుకున్నావా?" అతడి కళ్లు దేనికో ఆశిస్తున్నాయి. ఉండి ఉండి నవ్వుతున్నాయి.

ఆమె ఎంత నిగ్రహించుకున్నా ఆగక సిగ్గు దొంతరులు వచ్చి మీదపడ్డాయి. చిరునవ్వొకటి పెదవుల మీద లాస్యం చేసింది.

ఆ దృశ్యం మనోహరంగా అనిపించటము కూడా అతడికి ఇదే మొదటి సారి.

చేతులు చాచి ఆమెను ఎదకు చేర్చుకున్నాడు. "నీలూ! ఎన్ని దేశాలు తిరిగినా ఎన్ని ఉద్యోగాలు చేసినా నాకు శాంతి లభించలేదు. నాకు ఏదో పోగొట్టు కున్నట్టు బాధగా ఉండేది. రాత్రే నా మనసుకు తట్టింది-నన్ను పూర్తిగా తెలుసు కున్న ఈ నీలూ దగ్గరే శాంతి లభిస్తుందని. వెంటనే సరుగెత్తుకుంటూ వానలో వచ్చాను" ఆమె తలను చేత్తో నిమురుతూ మరీ మరీ గుండెకు హత్తుకుంటున్నాడు.

నీలవేణికి లోకంలో ఉన్న చీకటంతా విడిపోయి ప్రకాశవంతమయినట్టుగా అయినా స్త్రీజన సహజమైన కినుకతో "అప్పుడలా విడిచివెళ్ళారు. మరి ......" అంది బుంగమూతితో.

అతడామె నోటిని తన పెదవులతో మూసేశాడు. కొంతసేపటికి "అప్పు డలా వెళ్ళటంవల్లనే కదా ఇప్పుడిలా రావాలనిపించింది? చీకట్లో వెళ్ళాను-వెలు గులో వచ్చాను" ఆమెను మరింత గట్టిగా బంధించాడు చేతులలో.

ఆమె అతడిని విడిపించుకుని "ఇది వెలుగా!" అంది ఓరగా చూస్తూ.

"వెలుగు అంటే బయటే ఉండక్కర్లేదు. మనసునిండా ఉండాలి. ఆ వెలుగులోనే నిన్ను వెతుక్కుంటూ వచ్చానా లేదా?" ఆమె చుబుకం పైకెత్తి కళ్ళల్లోకి చూశాడు.

"నా గుండెలోకి పిలువని పేరంటంలా ఒక మహాశక్తి ప్రవేశించింది. అదే నీ దగ్గరికి చేర్పించింది. చివరకు నేనిన్ని మాటలు మాట్లాడుతుంటే నీ వొక్క మాటయినా మాట్లాడవేం? మౌనవ్రతమా?" ముక్కు పట్టుకుని ఊపాడు.

"కాదు కాదు. ఆ శక్తే నన్ను కూడా ఆవహిస్తున్నట్లుగా ఉంది. లేకపోతే మీ ఎదురుగా ఎప్పుడయినా ఇట్లా మాట్లాడేనా?" అతడి గుండెలో తలదాచుకుంది.

ఆ రాత్రంతా అతడు మాట్లాడుతూనే ఉన్నాడు-ఆమె దగ్గర్నుంచి వెళ్లిన తరువాత తనకు కలిగిన అశాంతిని గురించీ-తను పోగొట్టుకున్నదేమిటో అతడు తిరిగి పొందిన దానిని గురించీ.

ఆ సమయంలో ఎందుకో ఆమె కళ్లలో తడి కనబడింది అతడికి.

''పిచ్చినీలా! ఇంకా నీవు గతం మర్చిపోలేదూ!''

''నిజంగా మనిద్దరం ఇప్పుడే పెళ్లిచేసుకున్నట్టుగా ఉంది నాకు. పెళ్లి ఒకరు చేసేది కాదు. మన మనసులు చేసుకోవాలి. ఆలస్యంగా అయినా మనమిప్పుడు చేసుకుంటున్నాము. ముహూర్తం చూసుకునే వచ్చాను. ఏమిటీ నీ సందేహం? దానికీ ఒక వయసుందనా?'' ఆమెను రెండు చేతులతో పట్టి ఊపాడు.

''లేదు లేదు. బ్రతుకులో అది ఎప్పుడు వచ్చినా సుస్వాగతమే.''

అతడు తన పళ్లన్నీ బయటపడేటట్టుగా నవ్వుతూ ''ఈ నీలు నన్ను ఎన్ని జన్మలకయినా వదలిపెట్టదు'' అ సన్నటి ఆమె చేతి వేళ్లను పెదవుల కానించు కున్నాడు.

''పిలువని పేరంటంలా వచ్చిన అతిథిని అపురూపంగా చూసుకోవాలి. నిత్యనూతనంగా కొలవాలి. లేకపోతే ఉండదు.''

నీలు నిర్వచనంచూపి వెక్కిరిస్తూ తల ఊపాడు.

(ఆలిండియా రేడియో సౌజన్యంతో)